

Rose

คุณบอดีการ์ดพาร์ทใหม่

临时保镖

3

กดจออ่าน

绿野千鹤

ลวีเหยี่ยเขียนเฮ่อ

เขียน

BlueFeather

แปล

115014 ด้อร่า กฤษณะ สัตย์

คำนำสำนักพิมพ์

ชีวิตของบอดีการ์ดพูลใหม่มีเรื่องเข้ามาไม่หยุดหย่อน หากถามว่าเป็นเพราะใจเงินที่เรียกเรื่องราวหุ่นวายเข้ามาหาหรือเปล่า ก็คงไม่มีใครตอบได้ แต่ใจเงินมักจะเข้าไปพัวพันกับเรื่องราวเหล่านี้โดยบังเอิญเสมอ จนเหมือนมีใครตั้งใจจับเขาไปหย่อนอยู่ตรงกลางเรื่องราวหุ่นวายไม่สิ้นสุด

คุณบอดีการ์ดพาร์ทไทม์เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้ว แม้เรื่องความรักของทั้งสองคนจะไม่มีปัญหาอะไร แต่ใจเงินกับเกาอวีเซ็งก็ยังคงเจอคดีใหญ่ไม่จบไม่สิ้น แม้จะอยากอยู่กันอย่างสงบ ใช้ชีวิตโดยปราศจากความกังวลกันมากแค่ไหน แต่ก็นั่นแหละ ได้ชื่อว่าเป็นโคนันกลับชาติมาเกิดแล้ว ชีวิตคงไม่มีทางสงบลงได้ง่ายๆ อย่างที่คิด

Rose

เต็มไปด้วยหิมะ (10)

ถึงแก่แก่ร้านเบหมิจะพูดแบบขาดประธานไปหน่อย แต่ใจเงินกลับฟังเข้าใจ เหมืองอยู่ที่ตำบลชิงชู และคำที่เก่าแก่บอกว่าโกรนก็พูดถึงตำบลชิงชู ส่วนต้นไม้อยู่ตำบลหลีเหอ มีแม่น้ำหนึ่งสายจากตำบลชิงชูไหลผ่านตำบลหลีเหอ และต้นถ้งทั้งห้าก็เติบโตขึ้นที่ริมแม่น้ำ

“มันเป็นเหมืองอะไรเธอครับ ผมอยู่ที่เมืองหลวงมาตั้งหลายปี แต่ไม่เคยได้ยินว่าที่อุ้งงมีเหมืองด้วย” ใจเงินถามสีหน้างง

ความจริงแหล่งทรัพยากรแร่ขนาดใหญ่ประเภทนี้ คนในจังหวัดสมควรต้องรู้อยู่ในหัวกันทุกคน มีถ่านหินอยู่ตรงไหน มีเหล็กอยู่ตรงไหน ทั้งหมดนี้ย่อมต้องประชาสัมพันธ์ไปทั่วทุกหนแห่ง เหมืองของอุ้งง หากไม่ใช่เพราะเรื่องที่เกิดขึ้น ใจเงินคงไม่มีวันได้ยิน

“เหมืองเหล็ก ปิดไปตั้งแต่ปีมะโว้แล้ว ตอนนี้เป็นแค่บ่อแร่ที่ใช้การอะไรไม่ได้” แก่แก่ทอดถอนใจ “สมัยก่อนตอนที่เหมืองยังเปิดอยู่ อุ้งงคึกคักจะตาย แต่พอเหมืองหมดประโยชน์ ที่นี่ก็หมดประโยชน์ไปด้วย”

พนักงานที่ไม่เคยสัมผัสกับช่วงเวลานั้น ได้ยินคำพูดของเก่าแก่ก็งงหน้าขึ้น “เห็นว่าตอนนั้นที่ชิงชูมีคนอาศัยอยู่เป็นพันๆ คริวเรือนเลยนี่ครับ”

“อ้อฮือ” แก่แก่ยืนยันคำพูดนั้นด้วยเสียงขึ้นจมูก ก่อนจะถอนหายใจออกมาอีกรอบอย่างกลัดกลุ้ม ยามนี้ชีวิตแต่ละวันผ่านไปอย่างยากลำบาก ผู้คนที่อาศัยอยู่ในตัวอำเภอค่อยลงทุกวัน จนร้านเบหมิแห่งนี้แทบจะเปิด

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

ต่อไปไม่ไหวแล้ว

“ทำไมถึงน้อยลงเรื่อยๆ ละครับ พวกชาวบ้านเขาย้ายออกไปอยู่นอกอำเภอทั้งหมดเลยหรือ” ใจเงินถามอย่างแปลกใจ เขาสังเกตเห็นว่าที่อำเภอนี้ค่อนข้างเงียบเหงาวังเวง ถนนหนทางมีคนเดินอยู่แค่หยิบมือ และร้านค้าริมถนนก็ดูไร้ชีวิตชีวา

ถ้าแก่เบะปาก กล่าวเสียงต่ำ “คุณไม่รู้หรือ ที่อำเภอนั้นะ...”

‘เป็นๆ ะๆ ะๆ!’ ทันใดนั้นรถที่จอดอยู่ด้านนอกก็ส่งเสียงสัญญาณเตือนบาดหู ใจเงินโยนตะเกียบทิ้งแล้วพุ่งตัวออกไป ในรถมีกล่องที่ใส่ของยอดหมันต์เอาไว้ จะให้ใครเจอไม่ได้เด็ดขาด

ตรงข้างรถออฟโร้ด ชายร่างผอมแห้งเหมือนล่ำปอกกำลังใช้ที่ตัดกระจกกรีดไปตามกระจกหน้าต่างรถ ท่าทางราวกับไม่ได้ยินเสียงของรถยนต์ที่แผดดังลั่น ตั้งหน้าตั้งตาทำงานประหนึ่งที่ตั้งใจมีตนเองอยู่แค่คนเดียว กระจกหน้าต่างถูกกรีดเป็นวงใหญ่ เคาะก๊อกๆ สองทีก็หลุดออกจากกันแล้ว

“ทำอะไรนะ!” ใจเงินตะโกนเสียงดัง ชายคนนั้นสะดุ้ง หมุนตัวไปตั้งใจจะวิ่งหนี แต่กลับถูกใจเงินคว้าคอเสื้อเอาไว้แน่น

ชายคนนั้นตื่นตัวขึ้นเล็กน้อย ก่อนที่จู่ๆ จะหันขวับมาพร้อมรอยยิ้มประหลาด คำว่าชื่อมือของใจเงิน อ้าปากกว้างหมายจะกัดลงไป ใจเงินไม่ได้สุดออกซิเจนกระป๋อง ดังนั้นจึงไม่อาจเหวี่ยงคนข้ามไหล่ได้ทันที ได้แต่มองฟันเหลืองเต็มปากของชายคนนั้นอย่างสยอง ก่อนจำเป็นต้องปล่อยมือออกอย่างช่วยไม่ได้ ทว่าแทนที่หัวขโมยคนนี้จะฉวยโอกาสวิ่งหนี กลับกำแขนใจเงินแน่นยิ่งกว่าเดิม ตั้งใจจะกัดเขาให้ได้

“พลัก!” เรียวชายาวในกางเกงสแล็คสีดำเหยียดถีบหัวขโมยลงพื้นอย่างแรง พร้อมกับดึงใจเงินมาไว้ข้างหลัง

“อย่าไปใกล้เขา” เกาอีเซ็งมองชายที่นอนหนึ่งอยู่บนพื้นด้วยสายตาเย็นชา อาจเป็นเพราะอ่อนแอเกินไป หลังจากฝายนั้นห่มสุดตัวตะครุบใจเงินไว้ก็สูญสิ้นเรี่ยวแรงจนลุกไปไหนไม่ไหวแล้ว

“เคี้ยกๆ ะๆ ฉันเป็นชิฟิลิส ฉันเป็นเอดส์ ถ้าพวกแกมีปัญญา ก็

เข้ามาจับฉันเลยเช” หัวขโมยที่หน้าแนบพื้น กล่าวด้วยตัวพ่นเหลืองอ้อย

“ใส่หัวไปเลย ไอ้สวะนี่ มาที่ร้านเหล้าอีกแล้วนะ” เจ้าแกถือไม้กวาดอันใหญ่ออกมา สะบัดเหวี่ยงใส่ชายคนนั้น ดูท่าแล้วเหมือนคนที่ทำความผิดเป็นปกติวิสัยและคนแถวนี้ก็รู้จักเป็นอย่างดี

ตัวอ้าเภอเล็กๆแห่งนี้มีถนนอยู่สองสามสาย ไม่นานตำรวจก็มาถึง เมื่อเห็นว่าเป็นใคร ใบหน้าก็เผยความรังเกียจเดียดฉันท์ออกมาอย่างเต็มเปี่ยม “แกอีกแล้วหรือ ครั้งที่แล้วฉันบอกว่ายังโงะ! มานี่เลย ไปเข้าบำบัดเลยไป”

ตำรวจไม่อยากจะแตะต้องชายคนนั้นเหมือนกัน เมื่อใส่กุญแจมือเสร็จก็โยนเชือกไปให้ แล้วใช้กระบองไล่ไปที่ข้างรถตำรวจ

ติดยาด้วย? ใจเงินมองชายคนนั้นที่มัดตัวเองไว้กับท้ายรถตำรวจอย่างคล่องแคล่ว ก่อนจะเดินตามรถตำรวจที่ซบซ้าๆ ติคุไปด้วยกันแล้ว รู้สึกพูดไม่ออกอย่างแรง

“ที่นี่เศรษฐกิจตกต่ำ คนร่อยพ่อพันแม่ มีไม่น้อยที่ติดยา” เกาววีเซิงกล่าวเสียงเบา “ห้ามซื้อบุหรี่มั่วซั่วนะครับ”

“อ่า ไม่ต้องห่วง ปกติฉันไม่สูบบุหรี่แล้ว” ใจเงินมองนาฬิกา ตอนนี้บ่ายสามโมงกว่าแล้ว เป็นเวลาที่ค่อนข้างประดักประเดิดเล็กน้อย หากรีบไปที่ตำบลชิงชูตอนนี้ น่าจะยังทันอยู่ แต่เกรงว่าจะกลับออกมาไม่ได้ และจำเป็นต้องค้างแรมที่นั่นหนึ่งคืน

“พวกเราพักกันที่ตัวเมือง แล้วค่อยไปพรุ่งนี้เช้าเถอะครับ” เกาววีเซิงตัดสินใจ เหมือนที่อยู่ในตำบลนั้นไม่รู้ว่ามิรังสีแผ่ออกมารอบๆ หรือเปล่า แถมที่ทางก็ไม่คุ้นเคย น่าจะดีกว่าถ้านอนค้างแรมในตัวเมือง

หาโรงแรมที่อยู่ใกล้ที่สุดและไม่เก๋าทรุติโถมจนเกินไป ที่นี้ไม่ใช่แหล่งท่องเที่ยว หลังอุตสาหกรรมหายไปก็ไม่ต่างอะไรไปจากชนบทแห่งหนึ่ง โรงแรมที่ดีที่สุดก็คือเกสต์เฮาส์ประจำอำเภอ เหลืองอร่ามแววาวตามสไตล์ชนบท ภายในห้องโถงแทรกซึมไปด้วยกลิ่นเหม็นน้ำมัน

เลือกห้องเตียงคู่ราคาแพงที่สุดมาห้องหนึ่ง การตกแต่งภายในเป็นไปตามเรื่องตามราว ทาผนังสีขาว เพดานทำจากไม้ และเครื่องทำ

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีใหม่ 3

ความร้อนซึ่งมีไม่ตัดตีคลุม ครอบถ่วงตรงตามสไตร์การตกแต่งเมื่ออีลิปปี
ที่แล้ว ในวงกบหน้าต่างที่เป็นอะลูมิเนียมอัลลอยเติมไปด้วยฟูล์นส์เทาหนา
เป็นชั้น คลุกเคล้าไปกับซากแมลงสองสามตัวที่อาจหาญย่างกรายเข้ามา
โดยไม่ทันระวัง

เกอวี่เซิ่งนั่งลงข้างเตียง คิ้วขมวดเข้าหากันเล็กน้อย เกสต์เฮาส์
แห่งนี้ ไม่รู้คิดยังไงถึงได้เอาตู้ข้างหัวเตียงสองตัวมาวางชิดกันอยู่ตรงกลาง
และแยกเตียงทั้งสองหลังให้ห่างจากกัน

“วันนี้ฝนน่าจะตก” โจ้เงินเปิดหน้าต่าง ได้กลิ่นอายฝนลอยเข้าจมูก
ทั้งที่ตอนกลางวันท้องฟ้ายังแจ่มใสอยู่เลย ไม่รู้ว่าสภาพอากาศแปรปรวน
หรือยังไง ตัวเมืองที่แต่เดิมาก็ร้างผู้คนอยู่แล้ว พอฝนทำท่าจะตกลงมา คนที่
เดินอยู่บนถนนยิ่งน้อยลงกว่าเดิม ชวนให้รู้สึกเสียดแทงเว้งเว้งยามที่มองดู

จากเดิมที่ตั้งใจว่าจะออกไปเดินเล่น ก็กลายเป็นว่าต้องหันหน้ามาดู
เจ้ากล่องแมกเนเลียมที่อยู่บนชั้นวางทีวีแทน และพับเก็บแผนการเที่ยวไป
โจ้เงินเอนหลังลงบนเตียง เปิดโทรทัศน์ดู

ทีวีรุ่นเก่าไร้เครือข่าย สามารถเปิดดูช่องท้องถิ่นได้เพียงแต่ไม่กี่ช่อง
เท่านั้น อู๋ถงหนึ่ง อู๋ถงสอง ไซ้แล้ว ตัวอำเภอเองก็มีสถานีโทรทัศน์เป็น
ของตัวเองเหมือนกัน เพียงแต่...

“ผู้ชาย มีความปรารถนากว้างใหญ่ดุจดังมหาสมุทร ทะเยอทะยาน
ประหนึ่งท้องนา เพียงแต่ความอ่อนตัวและการหลังเร็วทำให้พวกเขาไม่อาจ
เงยหน้าขึ้นมาได้” เปิดทีวีบู๊ป โฆษณานี้ก็โผล่มาบ๊ีบ พร้อมกับจิ้งหะ
ตะโกนสูงต่ำเปี่ยมไปด้วยพลัง

เกอวี่เซิ่งหันหน้ามามองเขา

โจ้เงินกระแอมอย่างชัดเจน ก่อนจะกดเปลี่ยนช่องอย่างรวดเร็ว

หญิงสาวคนหนึ่งยืนหน้านิ้วคิ้วขมวดอยู่ตรงท้ายหมู่บ้าน “อาสะไ้ร้อง
แพนหนูเขาไม่คึกคักเลย มีวิธีแก้ไหมคะ”

อาสะไ้ร้องยกคิ้วลืตาให้ “ฉันจะบอกเคล็ดลับให้ เอาเขินเป่า¹

¹ สรรพคุณบำรุงธาตุหยางในเพศชาย และบำรุงไต

ตราลาแดงให้เขากิน เป็นคนอื่นอาสาไว้ร้องไม่บอกให้หรอกนะ” พุดจบ เธอก็ส่งสายตาประมาณว่าเธอก็รู้

ใจเงิน “...โฆษณาที่สร้างโดยสถานีรากหญ้า ช่างใสใจดีแท้”

โทรทัศน์ไม่มีอะไรดู งั้นก็ปิดไปซะ ก่อนจะลากเกอวี่เซิงให้มาเล่นเกมมือถือด้วยกัน เกอวี่เซิงที่ปกติไม่ค่อยได้เล่นเกมสักเท่าไร ได้ยินเขาพูดอย่างนั้นก็ขึ้นไปทีเกมหนึ่ง และซุ่มตามองใจเงิน “ผมไม่เคยเล่นเกมนี้”

ใจเงินกวักมือให้อีกฝ่ายขยับเข้ามา “มา เตียวพีสอนนายเล่นเอง”

เกอวี่เซิงป็นขึ้นเตียงของใจเงินไปด้วยเหตุผลนี้ เมื่อขึ้นไปได้ครั้งหนึ่งก็ไม่คิดจะลงมามาก กระทั่งถึงกลางดึกแล้ว เขาก็ยังนอนอยู่บนเตียงของใจเงินไม่ยอมไปไหน “เตียงผมอยู่ติดหน้าต่าง ฝนตกแล้วมันหนาว นิดหน่อยนะครับ”

ข้างนอกฝนตกอยู่จริง ๆ ฝนในฤดูใบไม้ร่วงเย็นมาก และลมชื้นที่พัดลอดเข้ามาทางซอกวงกบหน้าต่างก็เป่ารดลงบนผ้าห่มจนมันชื้นเล็กน้อย “งั้นเดี๋ยวฉันนอนเอง” ใจเงินตั้งท่าจะลุก แต่ก็ถูกเกอวี่เซิงกอดเอาไว้ “นอนเบียดกันก็ได้ครับ ให้พี่ไปนอนเตียงชั้น ๆ แล้วผมจะสบายใจได้ไง” เกอวี่เซิงยันตัวขึ้นกึ่งหนึ่ง พุดด้วยสีหน้าจริงจัง

“ไม่เป็นไรน่า ขนาดนอนบนพื้นฉันยังหลับได้เลย” ใจเงินนอนตรงไหนยังงี้ก็ได้ทั้งนั้น อาจเป็นเพราะความยืดหยุ่นของกล้ามเนื้อ เขาถึงได้รู้สึกโอเคกับเตียงที่ค่อนข้างอ่อนนุ่มกว่าแข็ง และไม่เรื่องมากกับสภาวะแวดล้อมที่ใช้นอน

เกอวี่เซิงลุกขึ้นหนึ่ง พุดเสียงอู้อี้ “ช่างเถอะครับ เตียวผมไปนอนเอง” แผ่นหลังสูงใหญ่ย้อนแสงไฟถนนนอกหน้าต่าง ท่ามกลางลมหนาวเย็นและสายฝนอันขมขื่นดูอ้ำว้างเตียวตายเหลือคณา ฝ่าเท้าเปลือยเปล่าปราศจากรองเท้า เหยียบย่ำลงบนผืนพรมเก่า

“ก็ได้ ๆ พวกเรานอนด้วยกัน” ใจเงินรังเด็กน้อยที่นอนตึบป่อง

เกอวี่เซิงปล้นหมอนตัวกลับขึ้นเตียง ล้มตัวลงนอน มุดเข้าใต้ผ้าห่มและปิดเบลออกตา แม้ประธานเกาจะทำทุกอย่างอย่างสงบ เป็นไปตามลำดับขั้นตอนโดยไม่มีสิ่งใดแสดงถึงความรีบร้อนเลย แต่มันก็แฝงไปด้วยจังหวะ

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

แปลกๆ ที่เหมือนกับถูกคำนวณเอาไว้แล้ว

ใจเงิน “...”

เช้าวันรุ่งขึ้น ยามที่ฟ้าเริ่มสว่าง พวกเขาสองคนก็ออกเดินทางมุ่งหน้าเข้าไปในภูเขา อำเภออยู่ริมภูเขาอยู่มากมาย นอกจากเขตอำเภอเมืองแล้วที่เหลือก็เป็นทางลาดชันลงอย่างกับคลื่น การจะไปตำบลชิงชูได้จำเป็นต้องวิ่งบนถนนสายยาวที่เป็นทางเลาะภูเขา ตัวถนนค่อนข้างกว้างขวาง ว่ากันว่า เป็นเส้นทางที่สร้างขึ้นเพื่อใช้สำหรับขนแร่ในสมัยนั้น

ถนนสายนี้ไม่ได้ชันมาก ทว่ามีหลายโค้ง และทักษะการขับขี่ที่ยอดเยี่ยมของเกอวี่เซิง ก็ขับไปตามทางได้อย่างราบรื่นมันคง

“อ้าว ที่นี่ไม่มีสัญญาณมือถือแฮะ” ใจเงินถือโทรศัพท์ ตั้งใจว่าจะส่งข้อความเสี่ยงไปหาเหมิงเหมิง แต่กลับพบว่าไม่มีสัญญาณขึ้นเลยแม้แต่ขีดเดียว ส่วนสัญญาณอินเทอร์เน็ตก็หายสาบสูญยิ่งกว่า

“หลุดถนนตรงนี้ไปเดี๋ยวก็มีแล้วครับ” เกอวี่เซิงปลอบเขา “ถ้าพี่อยากดูแผนที่ เปิดเนวิเกเตอร์ของรถเอาก็ได้ครับ”

“ไม่ละ แคร่รู้สึกว่่าที่นี่ทุรกันดาร ทั้งยังไร้สัญญาณมือถือ เหมาะแก่การฆ่าคนชิงทรัพย์ดี” ใจเงินเปิดหน้าต่างมองออกไปด้านนอก พร้อมกับลูปคางครุ่นคิด

“ที่นี่เรียกว่า ‘ววกแปดสันเขา’ ว่ากันว่าในสมัยก่อนเคยมีโจรภูเขาอาศัยอยู่” เกอวี่เซิงหม่นพวงมาลัยอย่างสบายๆ เลี้ยวรถผ่านทางโค้งที่หักเกือบร้อยแปดสิบองศา พุดกับใจเงินด้วยโทนเสียงอบอุ่น

ใจเงินหันไปมองเขา เสียงทุ้มลึกนุ่มนวลนั้นสามารถเอาไปเล่าเรื่องออกอากาศได้เลย แม้จะไม่มีอินเทอร์เน็ตให้เล่น แต่การอยู่บนถนนในภูเขาที่ราวกับไม่สามารถออกไปได้ชั่ววันรันดร์นี้ก็ไม่ได้รู้สึกน่าเบื่ออะไร “ฉันฉันทก็คิดถูกแล้วว่าที่พวกหมอนเก็บออกซิเจนมาด้วย”

เกอวี่เซิงกลืนความจริงที่ว่า ‘ตอนนี้ไม่มีการปล้นแล้ว’ ลงคอ “พี่ชายตัดสินใจถูกเสมอ”

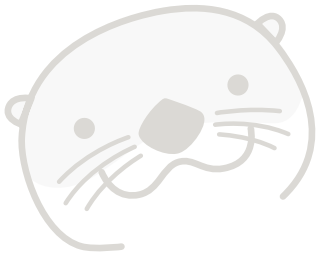
“นี่” ใจเงินที่โดนคำเยินยอทำให้คันคะเยอไปทั้งตัว ยื่นมือไปดึงหู

อีกฝ่าย “นายยกยอฉันเกินจริงแบบนี้ทุกวัน ต้องการอะไร ฮี”

“พี่ไม่รู้เธอครับว่าผมต้องการอะไร” หูข้างนั้นที่ถูกดึงของเกาอี้เซ็ง
แปรเปลี่ยนเป็นสีแดงอย่างรวดเร็ว

ไฉ่เฉินที่รู้สึกร้อนลวก ชักมือกลับมาอย่างเก้อเขิน “จะ...ฉันจะไปรู้
ได้ไง”

พอหันหน้ากลับมาอีกครั้ง รถก็แล่นออกจากเส้นทางเลาะภูเขาแล้ว
เกาอี้เซ็งชะลอความเร็วลง ก่อนหันหน้าไปมองเขา “ผมกำลังจิบพี่อยู่”

ทดลองอ่าน

เต็มไปด้วยหิมะ (11)

ใจเงิน ตกตะลึง ไม่มีปฏิกิริยาโต้ตอบไปพักใหญ่ การที่เขาคาดเดาไปเองกับการมาได้ยินกับหู มันคนละเรื่องกันเลย คำว่า ‘จิบ’ คำนี้ นอกจากความรักแล้ว ไม่มีสิ่งไหนเลยที่สามารถเอามาอธิบายได้

เขาเองก็เหมือนกับนกกระจอกเทศที่หลอกตัวเอง มุดหัวลงทรายเป็นเวลานาน แสร้งทำว่าคืนวันนั้นช่างสงบสุข แต่แล้วจู่ๆ ก็โดนเกาอี้เชิงโยนประทัดใส่ ระเบิดชี้เป้าเต็มหัว ดินและใบหญ้า ชนนกปลิววอนไปทั่วฟ้า

ไฟไหม้จี้กัน ไม่มีที่ให้หันหน้าหนีแล้ว ใจเงินสุดหายใจเข้าลึก “เทียนซื่อ ฉันรู้ว่านายรู้สึกยังไง ความจริงฉันเองก็รู้สึกอย่างนั้นเหมือนกัน”

ครั้งนี้เป็นตาของเกาอี้เชิงบ้างที่หน้ามืด จู่ๆ ก็โดนพายุหิมะใหญ่พัดเข้าอย่างจัง ชาวาบตั้งแต่เส้นผมไปจนถึงสันเท้า สติที่หลงเหลืออยู่สั่งให้เหยียบเบรกแล้วจอดรถติดริมถนน ด้วยกลัวว่าตัวเองจะดีใจจนวูบ ตื่นเต้นจนพารถดิ่งลงหน้าผา

“พี่ชาย” เกาอี้เชิงจ้องใจเงินด้วยความตื่นตระหนกกระคนดีใจ บทพูดที่เตรียมมาอย่างดีลื่นไถลไปจากหัว เอ่ยคำตะกุกตะกักไม่เป็นประโยค “เมื่อกี้พี่เพิ่ง พี่บอกว่า...”

ทว่าหัวห้องร่างของใจเงินกลับไม่มีกลิ่นอายสีชมพูอย่างคนตกอยู่ในหัวงรัก และเอ่ยขึ้นแะอย่างจริงจัง “สำหรับฉัน นายมีความหมายพิเศษไม่เหมือนใคร ความรู้สึกพวกนี้ นายอาจจะยังไม่ค่อยเข้าใจ ทว่าความคิด

ของนาย แม้จะแตกต่างกัน แต่มันก็เป็นความรู้สึกแบบเดียวกัน สำหรับฉัน พุดได้ว่าไม่มีใครที่สำคัญมากไปกว่านาย”

เกอวี่เซิงปลดเข็มขัดนิรภัยเงียบๆ เขยิบเข้าไปใกล้ที่ละน้อย ใจเงินยังคงพุดต่อ “แต่สิ่งนี้เป็นความรู้สึกของการพึ่งพาอาศัย ไม่ใช่ความรัก นายต้องแยกแยะให้ออก เพราะตอนที่นายเป็นเด็ก นายพึ่งพาฉัน แถมหลังจากนั้น นายยังความจำเลื่อมและจำได้แต่เรื่องของฉัน มันก็เลยกลายมาเป็นแบบนี้ ถ้านายหมกมุ่นกับบางสิ่งมากเกินไป...”

“มันจะเกิดภาพลวงตาของความรักใช่ไหมครับ” เกอวี่เซิงเอ่ยชัดประโยค ต่อคำพุดของใจเงินจนจบ “เพราะที่อายุมากกว่าผม ความเคารพเลื่อมใสและการพึ่งพา อาจก่อให้เกิดความรักลวงและทำคนเข้าใจผิดได้”

ใจเงินสับสนเล็กน้อย “นายเข้าใจเธอ”

เกอวี่เซิงยิ้มปาก “ตอนที่เพิ่งตกหลุมรักพี่ ผมไปศึกษามา”

ในช่วงกลางของบทเรียน คุณครูใจก็พบว่านักเรียนของตัวเองเตรียมบทเรียนล่วงหน้ามาแล้ว “...”

ไม่รอให้ใจเงินได้จัดระเบียบคำพุด ชายหนุ่มก็โน้มตัวเข้าไปใกล้ มือหนึ่งยันเบาะที่เขาพึ่งอยู่และมองตรงไป ระยะห่างที่ใกล้ชิดเกินไป พาให้ลมหายใจร้อนผ่าวผสานกันเป็นเนื้อเดียว ใจเงินรู้สึกว่าคุณอากาศรอบด้านร้อนขึ้นนิดหน่อย กลิ่นหอมอ่อนๆ ของไบมินต์ลอยอบอวลแจ่มชัดเกินกว่าจะมองข้าม

“ผมพึ่งพาพี่ แต่การพึ่งพาคือต้นกำเนิดของความรักไม่ใช่เหรอครับ”

“เทียบชื่อ...”

“ผมรู้สึกยังไง พี่ชายลองสัมผัสดูสิ” ประโยคครึ่งหลังเอ่ยในจังหวะที่ซาลงเป็นสองเท่า น้ำเสียงที่เต็มเปี่ยมไปด้วยแรงดึงดูด สอดแทรกไปด้วยการมอมเมาเล็กๆ ริมนิปากบางที่เอื้อนเอ่ยถ้อยคำค่อยๆ ชยับเคลื่อนเข้ามาใกล้

ยามที่พุด กลับปากซึ่งเผยอ้าถูกลูบแผ่วเบา ใจเงินที่ตะลึงค้างพลันได้สติ สองนิ้วบีบปากที่กำลังจะแหบลงมาอย่างรวดเร็ว

ริมฝีปากเฝ้าวนกลายเป็นปากเบ็ดในทันใด

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

เกอวี่เซิง “...”

ใจเงินหยิกอีกฝ่าย ไม่รู้ว่าต้องทำยังไงไปพักหนึ่ง คำพูดพวกนั้น เขาอุตส่าห์ใช้เวลาคิดอยู่ตั้งนาน แต่คิดไม่ถึงเลยว่าชายคนนี้จะคาดการณ์ คำพูดเขาได้ตั้งแต่แรก แถมยังเก่งคำตอบที่เป็นไปได้ทั้งหมดไว้ล่วงหน้า แต่ละอย่างแต่ละอันล้วนมีบทบาทไว้ใช้ได้ตอบ แม้กระทั่งน้ำเสียงยังคิด ตระเตรียมเสียเสร็จสรรพ

กลอุบายตามวิถีอันธพาลที่ใช้รับมือกับนักสังคมสงเคราะห์ กลายเป็นไร้ประโยชน์ในสถานการณ์นี้โดยสิ้นเชิง เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไร พูดไป เกอวี่เซิงก็มีคำพูดมาหักล้างหมด แถมจุดที่ไม่ใช่จุดเมื่อกี้ ก็ทำสมองของเขามีเสียงซึ่งตึกกันอย่างกับรังผึ้ง จำต้องหาที่เสียบๆ โดยด่วน

หว่าท่ามกลางภูเขาแห้งแล้งไร้ที่ให้หลบซ่อน และถูกบีบให้จำต้องอยู่ แต่พื้นที่ตรงนี้ โหนใครกันที่บอกว่ากแปดสันเขาไม่มีโจรภูเขาอะ ตรงนี้มีโจรจับคนเป็นตัวประกัน ทั้งยังบังคับให้รับคำสารภาพอยู่นี้!

โชคดีที่เกอวี่เซิงไม่ได้วอแวอะไร นอกจากจับมือใจเงินลง หลบตากล่าวเสียงเบา “ขอโทษครับ”

คนที่ร้านจะจูงอยู่หยกๆ แปรเปลี่ยนเป็นตัวน้อยน่าสงสารในฉับพลัน ใจเงิน “...”

“ผมแค่ชอบพี่มากจนห้ามใจไม่ไหว” เกอวี่เซิงบีบมือใจเงิน รวากับต้องใช้ความพยายามอย่างมากที่จะไม่จวบปลายนิ้วเกลี้ยงเกลาเหล่านั้น

ใจเงินที่เห็นท่าทางเช่นนั้น หัวใจสั่นไหวอย่างไม่อาจต้านทาน บังคับให้ตัวเองชักมือกลับมา “อะแหม่ เอาเป็นว่า พวกเรารีบไปกันเถอะนะ”

“ครับ” เกอวี่เซิงเงยหน้าขึ้นคล้ายจะสุดหัวใจเข้าลึก ก่อนจะหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่สนใจว่าใจเงินจะตีความรอยยิ้มนี้ไปยังไง คาดเข็มขัดนิรภัยอีกครั้งแล้วเหยียบคันเร่งกลับขึ้นถนน

ใจเงินรู้สึกเจ็บปวดที่หัวใจ ถึงจะสารภาพไม่สำเร็จ แต่ก็ยังหัวเราะได้งั้นเธอ เห็นอยู่ชัดๆ ว่าผีหน้า! รถยังคงแล่นไปอย่างมั่นคงเหมือนกับก่อนหน้า ใจเงินแอบหันหน้าลอบมองเกอวี่เซิง พบว่าผู้ชายคนนี้เหมือนจะมีความสุขมากจริง ๆ หรือว่าโดนกระทบกระเทือนจิตใจจนเพี้ยนไปแล้ว

“เรื่องนี้...กลับไปแล้วพวกเราค่อยคุยกันอีกทีนะ” ในฐานะที่เป็น
ผู้อาวุโสกว่า ไจ้เงินรู้สึกว่าคุณจะต้องเป็นคนออกความเห็น

“ไม่ต้องรู้สึกว่าคุณต้องรับผิดชอบหรอกครับ แค่พี่ชายอนุญาตให้ผม
จับต่อก็คพอแล้ว” เกอวีเซิงหันหน้ามองเขาเล็กน้อย ภายในแวตตาปรากฏ
แสงระยิบระยับ ไม่เหมือนคนที่ผินใจแม้แต่คนเดียว

“ไม่ใช่ว่านายหัวเราะผิดเพื่อนหรอกหรือ” ไจ้เงินถามอย่างอดไม่ได้

“เมื่อไหร่ที่บอกว่าไม่มีใครสำคัญมากไปกว่าผม” เกอวีเซิงหมุน
พวงมาลัยด้วยความสุขเปี่ยมล้น

ความรู้สึกดีใจเป็นบ้ำเป็นหลังที่เกิดจากความเข้าใจผิดถูกน้ำเย็น
ราดใส่ แต่ความผิดหวังเสียใจก็อยู่เพียงชั่วพริบตาเท่านั้น เพราะเขาไม่ได้
คาดหวังว่าไจ้เงินจะตอบรับตั้งแต่ครั้งแรกอยู่แล้ว เพียงแต่มีเรื่องสำคัญ
ยิ่งกว่านั้นได้รับการยืนยันแล้ว ตัวเขาคอนนี้ คนที่เคยอยู่ด้วยกันมาสองปี
เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก คิดไม่ถึงว่าจะเป็นคนที่สำคัญที่สุดในหัวใจของไจ้เงิน
สำคัญยิ่งกว่าฟางซูหยางและไจ้เหมิงเหมิง

ดวงดาวของเขา เป็นของเขาคนเดียวมาโดยตลอด ไม่มีใครหันไหน
มาแย่งไปทั้งนั้น แล้วแบบนี้จะไม่ให้มีความสุขได้อย่างไร

เยี่ยมไปเลย หลังจากนั้นในอนาคต ผู้ชายคนนี้จะทำอะไรตาม
อำเภอใจยิ่งกว่าเดิมแน่ แถมยังรู้ดีกว่า ต่อให้ก่อเรื่องมากแค่ไหน ตนก็
ไม่มีทางจากไป ไจ้เงินตบปากพล่อยๆ ของตัวเอง รู้สึกเสียใจในภายหลัง
อย่างสุดซึ้ง

รถออฟโร้ดขับข้ามสันเขา ก่อนจะมาถึงถนนธรรมดาในที่สุด ป้าย
ตำบลหลิวเหมอมองเห็นอยู่ไกลๆ แม่น้ำสายเล็กไหลคดเคี้ยวไปตามฝั่งหนึ่ง
ของถนน น้ำในแม่น้ำค่อนข้างขุ่นมัว แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังดีกว่าแม่น้ำเน่าเสีย
ที่ปนเปื้อนไปด้วยมลพิษของเมืองใหญ่

ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในตำบลกำลังซักผ้า ล้างผักอยู่ริมแม่น้ำ ยังมี
พวกเด็กๆ ไล่จับปลาถิ่นอยู่ในบริเวณน้ำตื้น นั่นน่าจะเป็นแม่น้ำเหอ และ
ต้นตอที่เป็นสัญลักษณ์แสดงความรุ่งเรืองของพื้นที่แห่งนี้ก็เติบโตอยู่ที่นี้

เกอวีเซิงกลับไม่ได้รับร้อนไปที่ตำบลชิงซู แต่จอดรถชวนไจ้เงิน

คุณบดีการ์ดพาร์ตีโม้ 3

ไปดูต้นถงทั้งห้า เพราะไหนๆ ก็มาแล้ว ต้องแวะไปดูสักหน่อย

“มันตายไปตั้งนานแล้ว ไม่มีอะไรให้ดูหรอก” ชายชราที่โดนใจเงินสะกิดถามเรื่องต้นไม้อ้อ ซึ่งสะพานหินที่อยู่ข้างหน้า เป็นเชิงบอกให้พวกเขาข้ามสะพานไปแล้วจะเห็นเอง “พวกมันเหี่ยวตายไปเมื่อยี่สิบปีก่อน ต้นถงอายุไม่ยืน ตอนนั้นก็เลยเหลือแต่หลุมห้าหลุม”

ว่ากันตามหลักแล้ว ต้นถงทั้งห้าต้นถือเป็นสถานที่ท่องเที่ยวที่มีชื่อเสียง อย่างน้อยๆ ก็ควรสร้างคิลาจารึกไว้สักอัน แต่นอกจากตัวสถานที่ที่คล้ายจะไม่ได้ได้รับความสนใจเท่าไรแล้ว แม้แต่คนที่อาศัยอยู่ยังไม่ค่อยอยากแวะถึงมันอีก

อิฐดำที่ตั้งล้อมเป็นวงเตี้ยๆ ถูกใครไม่รู้ทำลายไปแล้ว เผยให้เห็นความละเอียดของดินทรายข้างใน ต้นไม้อ้อยักษ์ที่ตายถูกย้ายออกไปแล้ว ภายในหลุมเหลือเพียงซากฟุ้งของรากบางส่วน ไม่โบราณที่เหี่ยวตาย บางครั้งรากของมันก็สามารถแตกหน่อขึ้นมาใหม่ได้ ทว่ารากแห่งพวกนั้นก็กลับไร้ชีวิตชีวา ไม่มีแม้แต่ตัวมอดที่ซ่อนไซ

“ทำไมไม่ปลูกเพิ่มอีกล่ะ” ใจเงินถามคนท้องถิ่นที่เดินผ่านมา ขนาดเขาที่เป็นครูอนุบาลยังรู้เลยว่าต้นไม้อ้อเหล่านี้สามารถทำเป็นแหล่งท่องเที่ยวได้ เขาไม่เชื่อว่าคนในฝ่ายประชาสัมพันธ์ของอำเภอจะคิดเรื่องนี้กันไม่ออก ปลูกต้นไม้อ้อใหม่สักสองสามต้น บอกว่าไม้แห่งพบในฤดูใบไม้ผลิ ก็สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวมาได้เหมือนกัน

“ปลูกไม่รอดนะสิ!” คนท้องถิ่นส่ายหัว

“อู้งานที่ต้องอาศัยต้นถงทั้งห้าขึ้นมาถึงจะเจริญรุ่งเรืองขึ้นมาได้ นี่มันกลางร้ายซัดๆ” กระทั่งคนท้องถิ่นคนนั้นจากไปไกลแล้ว ใจเงินก็อดพูดกับเกาอีเชิงไม่ได้ ก่อนจะรู้สึกอิหยังอิหยังเหลือขึ้นมาอีกครั้งตอนที่จบประโยค

ฝ่ายเกาอีเชิงที่ทำตัวตามปกติกำลังก้มหน้าบันทึกตำแหน่งที่ตั้งของ ‘สถานที่ท่องเที่ยว’ เล็กๆ แห่งนี้ ได้ยินประโยคที่ใจเงินพูดก็เงยหน้าขึ้นมามองเขาเงิบๆ คำพูดดมงายที่หลุดออกมาจากปากของใจเงิน ส่วนใหญ่จะรู้สึกว่าจะไม่สอดคล้องกันตลอด

“มองอะไร” ใจเงินที่ถูกจ้องรู้สึกอึดอัดยิ่งกว่าเดิม

เกาอี้เชิงกะพริบตา “คิดไม่ถึงว่าพี่ชายจะรู้ส่วงจ้วยด้วย สมแล้วที่เป็น...”

“พอเลย” ใจเงินลูบแขนที่ชนลุกพริบเป็นหนึ่งไก่ ลากจูงเด็กน้อยที่สติพันเพื่อนไปยัดใส่รถ ส่วนตัวเองนั่งหลังพวงมาลัย เขาเคยเห็นวิถีตามจิบมาเยอะ ไม่ว่าจะเที่ยวส่งอาหารให้ทุกวัน ร้องเพลงที่ได้ตึก ใช้เงินฟาดหัว หรือยกพวกตีกันเพื่อแย่งสิทธิ์ในการตามจิบ แต่เขาไม่เคยเจอแบบที่เกาอี้เชิงทำ

หรือเทียนชื่อน้อยของเขาจะ...พิเศษ

ผ่านตำบลลลือเหอ ขับต่อไปอีกประมาณเก้ากิโลเมตรก็ถึงตำบลชิงชู่ ที่นี้แตกต่างจากสะพานเล็กที่มีกระแสน้ำไหลผ่านของตำบลลลือเหอ ที่ตำบลชิงชู่แห่งนี้มีตมขนาดห่วยยิ่งกว่า ทิวทัศน์ตำบลแทบจะหาต้นไม้สีเขียวไม่เจอ ห้องฟ้าปกคลุมไปด้วยฝุ่นละออง บ้านเรือนดูสกปรกไปเสียทุกหลัง

ขับมาถึงนี้ แพนทีในโทรศัพท์มือถือก็กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์ ใจเงินจอดรถเพื่อถามทาง ตรังริมถนนมีทั้งคนหนุ่มและคนแก่จับกลุ่มกันนั่งเล่นไพ่บนกระจะจอก ชายหนุ่มความหาบหรือจากในรถมาหนึ่งช่องและแจกให้พวกเขาคนละมวน

“เหมืองแร่ นายหมายถึงเหมืองแร่เกาหยวนหรือ” คนดูไฟสูบบุหรี่ที่ใจเงินยื่นให้ ยิ้มแยมพูดคุยกับเขาอย่างคล่องปาก

“อาฮะ” ใจเงินพยักหน้า

“ไปทางใต้ แถวๆ หลิวจวง” คนเล่นไพ่คนหนึ่งเงยหน้าขึ้น เห็นคนดูไฟสูบบุหรี่ก็ส่งเสียงจี้จ๊ะ แล้วดึงบุหรี่ที่เหน็บอยู่ข้างหูมาจุดไฟ

“หลิวจวงไหน” คนหนุ่มเอ่ยปากถาม

ใจเงินยันคิ้ว สถานที่ที่คนท้องถิ่นไม่รู้จัก ไม่ใช่ว่าไอ้คนเล่นไพ่มันมั่วนี้มหรือกนะ

“ก็ไอ้หมู่บ้านไร่ทายาท เจ๋วี่ฮู้นั่นไง” คนดูไฟว่าอย่างยินดีในความโชคร้ายของคนอื่น คนหนุ่มพลันนึกออก เพราะได้ยินชื่อน้อยๆบ่อยๆ จึงลืมไปว่าหมู่บ้านเจ๋วี่ฮู้นั้นแต่เดิมเรียกว่าหลิวจวง

“หมู่บ้านไร่ทายาทยังงั้นครับ” เกาอี้เชิงเดินมาพร้อมกับกล่อง

คุณบดีการ์ตพาร์ตีใหม่ 3

แมกเนเลียม

เดิมทีแค่ใจเงินยืนอยู่ตรงนี้ก็ Ding ดูตสายตามากพอแล้ว ยามนี้ยังมีชายรูปงามปรากฏขึ้นข้างกายอีก พาให้กลุ่มคนหมดอารมณ์จะเล่นไพ่และหันมาร่วมวงสนทนาในทันใด

“หมู่บ้านนั้นไม่ปกติ พวกเขามีลูกไม่ได้ จะผู้ชายแต่งเมียจากที่อื่นเข้ามา หรือผู้หญิงแต่งออกหมู่บ้านไป ก็ไม่มีที่ท่าว่าจะท้องเลยนะสิ”

“คนเขาจึงพูดกันว่าพวกเขาทำเรื่องชั่วร้ายจนโดนสวรรค์ลงโทษ”

ใจเงินกับเกาอี้เซ็งมองหน้ากัน ในใจหนักอึ้งขึ้นเล็กน้อย ถ้าเกาหยวนพูดทองยอดเหมันต์จริง สถานที่แห่งนั้นจะต้องโดนรังสีที่แผ่ออกมาอย่างแน่นอน ของอย่างรังสี ยากนักจะบอกได้ว่าก่อให้เกิดโรคอะไรขึ้นบ้าง และภาวะมีบุตรยากก็เป็นโรคที่ไม่ร้ายแรง

เกาอี้เซ็งเปิดฝาเล็ก ๆ ที่อยู่บนกล่องให้คนกลุ่มนี้ดูสิ่งที่อยู่ข้างใน “พวกคุณเคยเห็นหินชนิดนี้บ้างไหมครับ เรามาจากที่อื่น อยากจะรับซื้อหินแบบนี้”

เหล่าคนหนุ่มมองดูแวบหนึ่ง ต่างพากันส่ายหน้า มีเพียงชายชราคนเดียวเท่านั้นที่ขยับเข้ามาดูอย่างละเอียด

ใจเงินที่สังเกตเห็นก็ขยับยื่นขมวดเข้าหากันจนยุ่งเหยิง รีบเอ่ยถาม “คุณลุง เคยเห็นหรือครับ”

ชายชรามองพวกเขาสองคน “ไอ้หนุ่มเอ๊ย ข้าชะงายตาฝ้าฟางแล้วไม่ค่อยแน่ใจเท่าไร แต่มีคำพูดประโยคหนึ่ง จะฟังหรือไม่ฟังก็ขึ้นอยู่กับเอ็งนะ”

“เชิญคุณลุงเข้ามาได้เลยครับ” ใจเงินเตรียมตัวตั้งใจฟังสิ่งที่อีกฝ่ายจะเอ่ย

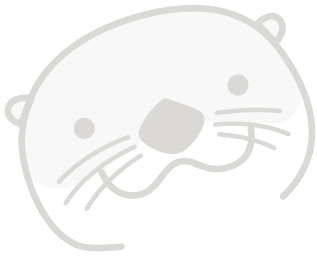
ชายชราถอนหายใจ “มันคือทองกร่อนกระดุก รีบทิ้งมันไปดีกว่า”

ทองกร่อนกระดุก ไม่ใช่ทองยอดเหมันต์หรือ ใจเงินสับสน ชายหนุ่มแสวงหาที่เป็นตลกใจและขอให้ชายชราเล่ารายละเอียดเพิ่ม คนอื่นๆ ที่ได้ยินคำว่า ‘ทองกร่อนกระดุก’ ต่างเข้ามามุงดู

ชายชรากล่าวที่ภูเขาแห่งนี้มีทองกร่อนกระดุก สมัยก่อนมีคนที่

เคยเก็บมันกลับมา เป็นสิ่งของล้ำค่า ทว่านำพาโชคร้ายมาให้ พวกชาวบ้านทุกคนที่อยู่ที่นี่ต่างเคยได้ยินเรื่องเล่าเกี่ยวกับทองกร่อนกระตุกมาตั้งแต่เด็ก ๆ

“ตอนนั้นมีคนที่เหมืองแร่เกาหยวนบอกว่าเห็นทองชนิดนี้ แล้วหลังจากนั้นก็เกิดเรื่องขึ้น มันจะต้องเป็นคำสาปแน่นอน” คนดูไฟโยนกันบูหรืทั้งลงพื้น ก่อนจะชี้เท้าขี้ พูดด้วยน้ำเสียงเฉียบขาด

ทดลองอ่าน

เต็มไปด้วยหิมะ (12)

กระดุกเจ้า ผังไว้ได้วสันต์ ชีวิตข้ามสู่ความขาวโพลน

สำหรับคนงานเหมืองแร่ สิ่งนี้คือทองคำก้อนกระดุกที่กลืนกินเลือดเนื้อ และวิญญาณ แต่สำหรับผู้มีอำนาจแล้ว มันคือทองยอดเหมันต์ที่ใสสะอาด ประหนึ่งหิมะ เป็นสิ่งที่มีมาตั้งแต่สมัยโบราณไปราวณ เพียงแต่ห้อยคนนักที่จะรู้จัก

คำพูดของชายชรายืนยันความเกี่ยวข้อระหว่างเกาหยวนกับทอง ยอดเหมันต์ได้เป็นอย่างดี จะไปที่หมู่บ้านเจอร์สุหรือไม่ ไม่ใช่เรื่องสำคัญ อีกต่อไป ทว่าดังคำพูดที่ว่า ไหนๆก็มาแล้ว พวกเขาสองคนจึงตัดสินใจว่าจะแวะไปดูสักหน่อย

หมู่บ้านไร่ทายาทหลิวจวง

เทียบกับความสกปรกหม่นหมองของตำบลชิงชูแล้ว ที่นี่กลับไม่เลื่อมโทรมถึงขนาดนั้น บ้านทุกหลังยังคงสวยงามน่าอยู่ แถมถนนหนทางในหมู่บ้านยังเป็นถนนปูน เพียงแต่มันอาจจะดูเก่าไปบ้าง น่าจะเป็นเพราะช่วงหลายปีที่ผ่านมาไม่ได้รับการซ่อมแซม

บ่อแร่ของเกาหยวนอยู่ห่างจากหมู่บ้านไปไม่เท่าไร และสามารถมองเห็นได้จากระยะไกล ที่นั่นยังคงมีเครื่องจักรเกาขนาดใหญ่วางตั้งอยู่ บางส่วน เกาวีเชิงตั้งใจเดินไว้ ไม่ยอมให้ไปที่เหมือง

“นายคุณันลิ” ใจเงินซื้อประตู่ร้านโชห่วยในหมู่บ้าน ที่ด้านบนยังมี

ตัวหนังสือเขียนไว้ว่า ‘ลูกกวาดยาสูบเหล่าเกาหยวน’

คุณป้าผมสีดอกเลาที่นั่งอยู่ภายในร้าน เห็นพวกเขาสองคนซึ่งไม่ซีมีอมาทางนี้ก็เดินออกมาถามอย่างระวาง “พวกคุณมาทำอะไรกัน”

“เราขับรถเที่ยวกันจนมาถึงที่นี่นะคะ” ใจเงินกล่าวด้วยรอยยิ้ม หยิบอมยิ้มจกในร้านมาจำนวนหนึ่งและจ่ายเงินให้เธอ

ชื่อของแล้ว แต่คุณป้าก็ยังไม่คลายความระวาง “ที่นี่ไม่มีอะไรให้เที่ยวทั้งนั้น ก็แค่เหมืองโทมมๆ แห่งหนึ่ง พวกคุณรีบไปที่อื่นเถอะ”

“นั่นมันของฉันนะ ฮือ...”

“ใครแย่งได้ก็เป็นของคนนั่นเซ่”

เสียงเจี้ยวจ้าวของพวกเด็ก ๆ ดังแว่วเข้ามา ใจเงินหันไปมอง เห็นเด็กสองสามคนแวผ่านไปนตรอก

แววตาของใจเงินมืดลง แสร้งทำเป็นไม่เห็นอะไรและหันไปคุยกับคุณป้าต่อ “ได้ยินว่าเมื่อก่อนเหมืองนั่นรุ่งเรืองมากเลยนี่ครับ แล้วทำไมถึงไม่ทำต่อละ”

ป้าแกเห็นใจเงินไม่ถามซอกแซกเรื่องเด็ก ก็ถอนหายใจเบาๆ ด้วยความโล่งอก “เกิดเรื่องขึ้นนะสิ คนงานหลายคนป่วยเป็นโรคประหลาด บางคนมือเละหน้าเสีย บางคนปากเบี้ยวตาเซ บางคนก็เป็นมะเร็ง พวกคนงานบอกว่าเป็นการบาดเจ็บระหว่างทำงาน แต่ทางเหมืองไม่ชดเชยให้ก็เลยลุกฮือกัน”

“อาการป่วยนับเป็นการบาดเจ็บระหว่างทำงานได้ด้วยหรอ” ใจเงินทำหน้าฉงน

“ใครจะรู้ละ เหมืองดี ๆ ปิดตัวลงเพื่อคนบ้านอื่น ส่วนหมู่บ้านของเรา ก็ไม่มีเงินเข้าสักแดง” คุณป้าว่าอย่างไม่พอใจ ช่วงเวลาที่เกาหยวนรุ่งเรืองพวกคนงานกับคนคุมเหมืองมักจะมาซื้อของที่หมู่บ้าน ไม่ว่าจะเปิดร้านโชห่วย ร้านอาหารเล็ก ๆ หรือทำการค้า ล้วนขายดิบขายดีและทำเงินให้แต่ละบ้านเสียเต็มอ่างเต็มโถ

“ในหมู่บ้านไม่มีใครไปทำงานที่เหมืองเลยเธอครับ” ก่อนหน้านั้นถ้าแก่ร้านบะหมี่ในอำเภอเมืองบอกว่าเป็นเพราะการชุดเหมือง ที่ตำบลนี้

คุณบอดีการ์ดพาร์ตีโม้ 3

จึงมีคนอาศัยอยู่เป็นพันครัวเรือน ใจเงินคิดว่าเป็นเพราะพวกเขาได้รับเงินค่าแรงจำนวนมากจากการทำงานในเมือง แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่ออย่างนั้น

“มีธุรกิจก็ทำธุรกิจสิ จะไปซูดเหมืองทำไม! ที่ทำนะมีแต่คนนอกทั้งนั้น” ป้าแก่เหยียดปากดูถูก พวกเธอได้เปรียบตรงที่ทางอยู่แล้ว ดังนั้นการทำธุรกิจสักอย่างย่อมต้องสะดวกสบายกว่า มีแต่คนโง่เท่านั้นแหละที่จะเข้าไปในเมืองมืดๆ แล้วซูดอะไรต่อมิอะไรขึ้นมา

พวกเขาทั้งสองเดินดูรอบหมู่บ้าน ร่องรอยจากสมัยนั้นยังคงหลงเหลืออยู่มากมาย ร้านอาหารที่ปิดกิจการ โรงอาบน้ำที่ใกล้จะเจ๊ง ร้านขายเสื้อผ้าที่ประตูใหญ่ปิดสนิท รวกับว่าสามารถจินตนาการได้ถึงความรุ่งเรือง และความคึกคักที่ยิ่งกว่าตัวตำบลในช่วงเวลานั้น

ก็ไม่แปลกที่คนในตำบลจะดูมีความสุขบนความทุกข์ของคนอื่น เมื่อรู้ว่าคนในหมู่บ้านนี้ไม่สามารถมีลูกได้ ความริษยามีอยู่ในใจทุกคน และในชนบทที่ผ่ายลมดั่งแล้วรู้กันทั่วประเทศนั้น ความอิจฉาริษยาย่อมแผ่ขยายออกไปไม่มีที่สิ้นสุด เช่นเดียวกับความมาดร้ายที่ติดตามมา

หญิงวัยกลางคนสองสามคนนั่งถักเสื้อกันหนาวอยู่ตรงหน้าประตูใหญ่ ผู้หญิงร่างเตี้ยเนื้อตัวผอมคนหนึ่งตรงเข้าไปหาอย่างฮึดฮัด “อาสะไ้สาม หลานอ้วนที่มาใหม่ของอาซังจะเกเรเกินไปแล้วนะ! แอ่งไ้กรอกของหลานฉันไปแล้ว ยังผลักเขาล้มอีก”

“เด็ก ๆ เขาเล่นกัน เธอจะเป็นเดีอดเป็นร้อนอะไรนักหนา” ผู้หญิงที่ถูกเรียกว่าอาสะไ้สามทั้งสูงทั้งอ้วน คำพูดคำจาเปี่ยมไปด้วยพลัง

ใจเงินที่ได้ยินคำพูดนี้ขมวดคิ้ว “ฟังดูแล้วเหมือนเสียฟั่งเลย”

ทั้งที่เป็นหมู่บ้านไร่ทายาท แต่กลับมีเด็ก ๆ อยู่เป็นจำนวนมาก เด็กเหล่านี้มาจากที่ไหน ต่อให้ไม่พูด คำตอบก็ชัดเจนอยู่แล้ว เรื่องที่เสียฟั่งหายไปยังไม่มีการขอร้องจนถึงตอนนี้ พอได้ยินพฤติกรรมที่คล้ายกันในหมู่บ้านห่างไกลซึ่งมีการซื้อขายเด็กเป็นเรื่องปกติ เขาก็อดคิดขึ้นมาไม่ได้

เกาอีเซ็งรีบคว้าใจเงินไว้แล้วสายศีรษะ

เห็นชัดว่าคนพวกนี้ระมัดระวังตัวมาก ถึงพวกเขาจะได้ยินเสียงเด็ก และได้ยินสิ่งที่ชาวบ้านพูดคุยกัน ทว่าจนถึงตอนนี้ ก็ยังไม่เคยเจอเด็ก

จะจจะตาเลยสักคน แต่ได้ยิน แต่ไม่เห็นตัว ชัดเจนแล้วว่าชาวบ้านกำลังกัน พวกเขาสองคนอยู่

ใจเงินที่ตอนแรกตกใจเพราะถูกดึง กวาดตามองรอบด้านอย่าง ร้อนตัว ภาพที่ชายสองคนจูดกระซอกกันคงไม่ดีเท่าไร ถ้าถูกชาวบ้าน พบเห็นเข้า แต่พอเห็นเกาอี้วีเชิงสายศิระให้ เขาถึงได้เข้าใจและกระแอม ออกมาอย่างเก้อเขิน “เห็นพี่เป็นคนไม่มีหัวคิดหรือไงฮี้ พวกเราออกจาก ที่นี่แล้วโทร.แจ้งตำรวจกันเถอะ”

ไม่ว่าเสียพั้งจะอยู่ที่นี้หรือไม่ เด็กที่อยู่ในหมู่บ้านเจ้าผู้ก็จะมา อย่างผิดวิธี เพียงแต่ไม่มีหลักฐานอะไรมายืนยัน หากทำอะไรเกินควร ใจเงินอาจจะโดนชาวบ้านฆ่าเอาก็ได้

ตลอดทางที่ขับรถกลับ เกาอี้วีเชิงนั่งเจ็บมาก

ใจเงินเองก็ไม่ว่าจะปลอบยังไงดีเหมือนกัน การมายืนยันความ เกี่ยวข้องระหว่างเกาหยวนกับทองยอดหมันต์ ไม่มีอะไรให้ควรวินดีอย่าง แท้จริง บรรยากาศระหว่างพวกเขาสองคนเต็มไปด้วยความอึดอัด จะพูด อะไรตอนนี้ก็รู้สึกว่าจะไม่เหมาะสมทั้งนั้น

ขับรถเงียบๆ ไปจนถึงวงแปดสิ้นเขาพร้อมกับสัญญาณมือถือที่ปลิว หายไปอีกครึ่ง ใจเงินที่รู้สึกเบื่อเปิดหน้าต่างรับลม รถคันนี้คุณภาพดีเยี่ยม หน้าต่างรถสามารถตัดเสียงรบกวนส่วนใหญ่ออกไปได้ ยามที่บ้านกระจก ถูกเลื่อนลง เสียงคำรามลั่นของเครื่องยนต์ขนาดใหญ่ก็ซัดเข้าเต็มรูหู

ใจเงินพลันหันไปมองข้างหลังทันที รถบรรทุขนาดใหญ่ที่ชนหินมา ด้วย ขึ้นมาอยู่บนถนนและภูเขาของวงแปดสิ้นเขาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ อีกฝ่ายขับเร็วมาก พารถบรรทุกห้อยตะบึงในระดับเดียวกับการแข่ง ไม่เห็น สภาพถนนที่เลี้ยวหักศอกติดต่อกันสามเลี้ยวอยู่ในสายตาเลยสักนิด

“ด้านหลังมีรถบรรทุกใหญ่” หัวใจของใจเงินรัดแน่น มือเอื้อมไป หยิบกระเป๋าสะพายที่อยู่เบาะหลัง ดึงสายออกซิเจนของหมอนออกซิเจน ออกมาคาบไว้ในปาก

ภูเขาแห่งแล้งแห่งนี้ไม่มีเหมืองหินอยู่ใกล้เลยแม้แต่เหมืองเดียว แล้วทำไมจู่ๆ ถึงมีรถบรรทุกหินโผล่มาได้ อีกทั้งรถบรรทุกขนาดใหญ่ยังเป็น

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

รถคันโปรดของนักข่าวบินถึงตะปูคนนั้นด้วย

“ไม่เป็นไรครับ เขาตามมาไม่ทันหรอก” เกาอวีเซิงที่ยังคงสุขุม ไม่เปลี่ยนแปลงหยิบคันเร่ง รถออฟโร้ดที่เปี่ยมไปด้วยแรงม้าเพิ่มความเร็วขึ้นอย่างมั่นคง

เวลานี้ใจเงินรู้สึกเสียใจเล็กน้อย ตัวเขาน่าจะเป็นคนที่ขับรถ เพื่อเป็นบอดีการ์ด เขาได้มุ่งฝึกฝนทักษะที่ใช้ความเร็วแข่งกับวินาทีเป็นตายมา โดยเฉพาะ และในสถานการณ์วิกฤตประเภทนี้ เขายังสามารถดิฟต์รถได้อีกด้วย

โทรศัพท์มือถือยังคงไม่มีสัญญาณ ใจเงินสังเกตสภาพข้างทางอย่างรวดเร็ว ที่นี่ไม่ใช่ถนนเลาะภูเขาแบบเก่า แต่เป็นถนนที่สร้างในตำแหน่งใกล้กับจุดยอดของเนิน ดังนั้นบริเวณทั้งสองข้างจึงไม่ลาดชัน ถึงจะถูกรถบรรทุกชนตกเขาก็คงไม่ถึงตาย ประเด็นสำคัญคือ เขาจะพาเกาอวีเซิงออกไปให้เร็วที่สุดและหลบเลี่ยงการโจมตีของนักฆ่าได้อย่างไร

ใจเงินหยิบค้อนนิรภัยที่อยู่ตรงหลังคามาถือไว้ในมือ สูดออกซิเจนเข้าปอด หากเป็นคนขับที่ชอบชิงรถเฉยๆ ก็แล้วไป แต่หากเป็นนักฆ่าคนนั้น วันนี้เขาจะทำให้มันสารภาพชะง่อน

เกาอวีเซิงไม่มีท่าทีเคร่งเครียดสักนิด จนถึงขั้นเยือกเย็นกว่าปกติ “อย่าปลดเข็มขัดนิรภัยนะครับ ถ้าท้ายโดนชนเดี่ยวจะกระเด็นออกนอกตัวรถเอา พี่ชายจำเบอร์ฉุกเฉินทางอากาศของผมได้ไหม”

การรักษาฉุกเฉินทางอากาศ เป็นบริการขั้นสูงที่โรงพยาบาลขนาดใหญ่จัดให้กับผู้ป่วย โดยจะใช้เฮลิคอปเตอร์ทำการรักษาแบบฉุกเฉินแทนรถพยาบาล

“จำได้ นายตั้งใจขับรถไป ไม่ต้องคุย มีฉันอยู่ทั้งคน ถึงไอ้หมอนั้นไม่มาจะดีที่สุดก็เถอะ แต่ถ้ามาแล้ว อย่าหวังเลยว่าวันนี้จะหนีไปได้” วันแรกที่ใจเงินเข้าทำงานในฐานะบอดีการ์ดของเกาอวีเซิง เขาก็จดจำข้อมูลทุกอย่างที่ต้องรู้ไว้หมดแล้ว ทั้งเบอร์ฉุกเฉินทางอากาศ หมอส่วนตัว เลขประจำตัวประชาชน เลขประกันชีวิต เพื่อให้แน่ใจว่าจะสามารถช่วยเหลือนายจ้างได้ทันในทุกสถานการณ์

เกาอวีเซิงเตะเบรก ดริฟต์เข้าโค้งหักศอก ทว่าพื้นหัวโค้งมากลั้บเจอ
สิ่งกีดขวางวางอยู่ข้างหน้าในระยะสองร้อยเมตร ลวดเหล็กหนามเส้นยาว
โดดเด่นออกมาจากแนวกันทรงสามเหลี่ยม หากพยายามผืนวิ่งต่อไป
มันจะต้องเจาะยางรถจนแตกแน่นอน สายเกินไปที่จะหยุดรถและย้าย
มันออก และหากหยุดรถ พวกเขาจะต้องถูกรถบรรทุกหินที่ไล่ตามมาชน
กระเด็นแน่

“หักพวงมาลัย ลงทางลาด!” ใจเงินสั่งเสียงลั่น

เกาอวีเซิงหักพวงมาลัยโดยไม่ลังเล วินาทีที่อยู่ห่างจากรถบรรทุก
ในระยะห้าสิบเมตร คันเร่งถูกเหยียบมิด ตัดผ่านไหล่ทางและเนินลาด
ย้อนกลับไป รถบรรทุกคันใหญ่กลับรถลำบาก หากคิดจะหมุนหัวรถแล้ว
ไล่ตามพวกเขาต่อ ก็เป็นเรื่องที่ทำได้ยากมาก

ทันใดนั้นรถบรรทุกใหญ่พลันหักหัวรถ พุ่งเข้าหารถออฟโรดที่กำลัง
วิ่งอยู่อย่างหมั่นเหม่ ด้วยท่าทางที่หมายมาดจะทำให้พินาศไปพร้อมกัน

รถออฟโรดที่กำลังเปลี่ยนทิศทางการกลับเข้าสู่ทางลาดถูกรถบรรทุกชน
ท้ายอย่างเหี้ยมโหด เสียงโครม! ดังลั่น ใจเงินรับรู้ได้แต่แรงมหาศาลที่
ผลึกหลังตน แล้วทั้งรถทั้งคนก็กระซากไปข้างหน้าในชั่วพริบตา

ด้านหน้าเต็มไปด้วยก้อนหิน สายตามองเห็นหินก้อนใหญ่ที่ตั้ง
โดดเด่นขวางอยู่เบื้องหน้าพวกเขาอย่างรวดเร็ว สายเกินกว่าที่จะหลบเลี่ยง
ใจเงินเอือมมือไปคว้าพวงมาลัย “หักซ้าย!”

ใครจะรู้ว่าเกาอวีเซิงเร็วกว่าเขาก้าวหนึ่งด้วยการหักพวงมาลัยไปทาง
ขวา หันฝั่งคนขับเข้าหาหินก้อนนั้น

โครมมมม ใจเงินได้ยินเสียงกระแทกดังกึกก้อง ใบหน้าฝั่งแน่น
อยู่กับตุกลมนิรภัยจนแทบหายใจไม่ออก โชคดีที่เขายังคงสายออกซิเจน
ไว้ใ้ในปากจึงยันตัวขึ้นได้อย่างรวดเร็ว หูได้ยินเสียงปิดประตูของรถบรรทุก
ตั้งขึ้นจากด้านหลัง

ใจเงินทุบตุกลมนิรภัยของเกาอวีเซิงให้แตก และปลดเข็มขัดนิรภัย
ออก

“อีก...” เกาอวีเซิงร้องครางออกมาด้วยความเจ็บปวด ใช้มือเปื้อน

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

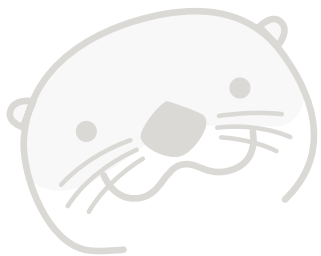
เลือดจับแขนของใจเงิน ห้ามไม่ให้เขาตั้ง “ซาผมติด พี่ออกไปก่อนเถอะครับ ไม่...”

“พวกแกไม่ได้ไปไหนทั้งนั้นแหละ” เสียงแหบแห้งชวนขนลุกดังมาจากนอกหน้าต่าง ใจเงินรู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่ไม่ธรรมดาและเย็นเยือกตกลงบริเวณศีรษะด้านหลังของตน

ก่อนเสียงเหนียวไถของปืนยิงตะปูจะดังขึ้น

เกอวี่เชิงพลันเบิกตากว้าง ยื่นมือออกไปกัน ใจเงินก้มหน้าลง เอี้ยวศีรษะไปเบี่ยงข้อมือข้างนั้น พร้อมกับถีบประตู

การกระทำทุกอย่างจบสิ้นภายในเสี้ยววินาที ตัวตะปูปักลงบนเบาะนั่งเก้าอี้ยืนอยู่ด้านนอกถูกประตูรถทั้งบานอัดกระแทกจนร่างกระเด็นออกไปพร้อมกับเสียงคำรามดุดัน “F**k!”

กดลอจอิน

เต็มไปด้วยหิมะ (13)

เป็นนักฆ่า ปืนยิงตะปูจริง ๆ ด้วย! ใจเงินที่เห็นรอยมือเปื้อนเลือดบนแขน ตาแดงกำทันทึ มือคว้าค้อนนिरภัยพุ่งออกไป ตั้งใจจะทุบหัวหมาๆ ของไอ้เลวนั้นให้เบะ

นักฆ่าถูกประตูลูกกระแทกตกลงบนพื้นหญ้านุ่มจึงไม่ได้รับบาดเจ็บ อีกฝ่ายผลักประตูลูกออกและผุดลุกขึ้นอย่างว่องไว ปืนยิงตะปูถูกยกขึ้นเล็งอีกครั้ง

‘ปู ๆ ๆ!’ ปืนยิงตะปูฉบับดัดแปลงมีอำนาจมหาศาล ใจเงินม้วนตัวหลบพร้อมกับคว้าประตูลูกที่หลุดออกมาใช้ต่างโล่กำบัง ตัวตะปูฝังลงในเนื้อเหล็ก โชคดีที่ประตูหนาพอ แม้จะกันกระสุนปืนไม่ได้ แต่สำหรับตะปุนั้นนับว่าเหลือแหล่

ใจเงินแบกประตูลูกขยับเข้าไปใกล้อย่างรวดเร็ว หุ่น้ำหนักทั้งหมดพุ่งปะทะกับนักฆ่า มือกำค้อนนिरภัยพาดไปที่หัวของอีกฝ่ายด้วยแรงที่หมายจะทุบกะโหลกให้แตก เปิดเปลือกเนื้อสมองของมันออกมา

นักฆ่าใช้ชาติประตูลูก อาศัยแรงดีดม้วนตัวหลบออกไป พร้อมกับยิงตะปูใส่ใจเงินอย่างต่อเนื่อง บีบให้ใจเงินต้องหันมาป้องกันตัวเอง

นักฆ่าคนนี้เป็นมืออาชีพมากและไม่คิดจะพัวพันกับการต่อสู้ หลังข่มขู่ใจเงินชั่วคราวแล้ว อีกฝ่ายก็เข้าประชิดข้างตัวรถอย่างรวดเร็ว พยายามจะฆ่าเกาควีเซิงที่ติดอยู่ในที่นั่งคนขับ ใจเงินสูดออกซิเจนเข้าลึก พลิก

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

ประตุรตเป็นแนวขวางแล้วเขี้ยวออกไปเหมือนกับจานร่อน

“พลัก!” บานประตุรตชนเข้าที่กลางหลังของนักฆ่า กระแทกถูกท้ายทอยหนาส่งเสียงกังวานชัด นักฆ่าไซเซไปสองก้าว ก่อนจะล้มลงกับพื้นแน่นิ่งไป

ใจเงินที่คิดว่านักฆ่านั้นถูกกระแทกสลบไปแล้วรีบวิ่งไปหาเกอวี่เซิง ตั้งใจจะอุ้มออกมาจากรถก่อน แชนซาที่ได้รับบาดเจ็บหากถูกกดทับนานเกินไปมันอาจกลายเป็นเนื้อตายได้ อยู่ข้างโน้นนานหนึ่งวินาที เทียนชื่อของเขาก็ต้องทนทุกข์ทรมานเพิ่มอีกหนึ่งวินาที

ห้องคนขับเบียดอัดกับก้อนหินจนเสียรูปอย่างหนัก ใจเงินดันท้ายรถขยับตัวรถออกมา หูได้ยินเสียงข่มความเจ็บปวดของเกอวี่เซิง หัวใจพลันปวดหนีบ อยากจะแยกชิ้นส่วนมันเสียเดี๋ยวนี้

“เฮ้ย!” จู่ๆ นักฆ่าคนนั้นก็ส่งเสียงดังเรียกความสนใจของใจเงินโดยไม่ต้องคิด ใจเงินบังกระจกฝั่งคนขับที่เพิ่งขยับออกมาพร้อมกับความเจ็บปวดที่เกิดขึ้นบนแชน เสียงเหล็กเสียบเข้าไปในเนื้อแล่นจากผิวหนังขึ้นสู่หนังศีรษะ พาให้ซาหนีบไปทั่วร่าง

นักฆ่าที่นอนคว่ำอยู่ใต้ประตุรต เหยียดมือยกป็นขึ้นอย่างเงิบเขยิบ หากใจเงินถูกเสียงเรียกนั้นดึงความสนใจ และเลือกจะหันกลับไปมองจริงๆ นักฆ่าจะสามารถยิงห้องคนขับที่เปิดโล่งได้โดยตรง

“บัตซบ!” ใจเงินที่ไม่กล้าขยับออกจากจุดที่ยืน ตวัดเท้าเตะก้อนหินที่เหยียบอยู่ข้างใต้ ชัดใส่หน้าของนักฆ่าที่อยู่ระหว่างช่องประตูกับพื้นดินอย่างแม่นยำ

“อ้าก!” นักฆ่ากรี๊ดร้องออกมาหนึ่งเสียง พลิกตัวดันประตุออก กระตุกคิ้วถูกก้อนหินกระแทกจนยุบลงไปเป็นหลุม เลือดไหลอาบย้อมหมวกคลุมหน้าสีเทาให้กลายเป็นจุดสีน้ำตาลวงใหญ่ เลือดที่ไหลเข้าตาส่งผลต่อการมองเห็น นักฆ่าถอดหมวกคลุมออก เผยให้เห็นใบหน้าแท้จริง

นักฆ่าเปิดใบหน้า หมายความว่าจะไม่หยุดจนกว่าจะตายกันไปข้าง

ลักษณะของคนคนนี้สอดคล้องกับภาพลักษณ์ฆาตกรในใจ สาธารณชนมาก หน้าผากสั้น ดวงตาห่าง ตาขาวสามส่วน อย่างกับหมาป่า

ดูร้ายที่อาศัยอยู่ในทะเลทรายว่างเปล่า และพร้อมที่จะกระโจนเข้ากัดคนได้ทุกเมื่อ

ใจเงินไม่สนใจว่าอีกฝ่ายจะเป็นอะไรยังไง วันนี้เขาไม่มีทางเลือกให้ไอ้เวรนี้หนีไปไหนได้อีก ครั้งก่อนเป็นเพราะความตื่นตระหนกจึงทำให้มันหนีรอดไปได้ ครั้งนี้อวีเซิงบาดเจ็บ และไอ้สารเลวที่ห้าต้องเอาให้ตาย เขาตั้งตะปูที่ฝังลึกตรงต้นแขนออก ขบสายออกซิเจนในปากแน่น ถีบตัวขึ้นไปในความสูงที่คนธรรมดาอยากจะกระโดดถึง และพาดขาเข้าที่หน้าอกของนักฆ่าโดยตรง

นักฆ่ายกมือขึ้นใช้แขนข้างหนึ่งป้องกัน ตั้งใจจะตั้งรับการโจมตีของใจเงิน ตราบใดที่หยุดมันได้ ก็จะสามารถหันกลับมาตอบโต้และตอกตะปูใส่หัวใจเงินได้อย่างง่ายดาย แม้ร่างกายจะไม่สูงใหญ่ แต่ฐานมันคงมาก ทว่าคิดไม่ถึงว่าตัวเองจะถูกใจเงินเตะกระเด็น ร่างกายลอยละลิวไปกระแทกต้นไม้ใหญ่อย่างแรง ปีนึงตะปูหลุดจากมือร่วงลงพื้น นักฆ่าตะเกียกตะกายจะเก็บกลับมา แต่ก็ถูกใจเงินเตะออกไป

“ฉันจะฆ่าลุงแก! จะฆ่าลุงสอง! จะฆ่าป้าสาม อาสะไถ่สี่ น้องสามห้า!” ใจเงินสบถคำ มือคว้าคอเสื้อของนักฆ่า เหวี่ยงหมัดต่อหน้าอีกฝ่าย พุดประโยคหนึ่งก็ชกทีหนึ่ง

หมัดแรกซัดเอาฟันของนักฆ่าหลุดไปสองซี่ เลือดไหลกบปาก ทว่าคิดไม่ถึงว่าคนคนนี้จะอดทนต่อการทุบตี ไม่ปริปากสงเสียงร้องลั่นแอะ แม้จะโดนชกตืด ๆ กันไปหลายหมัด แต่นอกจากกระอักเลือดและตาที่กลิ้งกลอกแล้วก็ไม่มีความเสียหายใดหลุดลอดออกมา

“ใครเป็นคนส่งแกมาอะ ใครเป็นคนส่งแกมาฆ่าเขา!” ใจเงินตาแดงก่ำ น้ำเสียงเต็มไปด้วยแรงอารมณ์ สัตว์ร้ายคลุ้มคลั่งที่อยู่ภายในหลุดออกจากการควบคุม คิดเพียงแต่จะฉีกกระชากร่างที่อยู่เบื้องหน้าเท่านั้น

นักฆ่าที่สารรูปเหมือนเหยื่อไร่ทางสู๊ ผืนเปิดเปลือกตาที่จมอยู่ในม่านเลือด ชักมิดจากเอวขึ้นหมายแทงใจเงินที่กำลังสติหลุด ทว่าใจเงินในสภาวะออกซิเจนเพียงพอ เคลื่อนไหวได้รวดเร็วกว่า คำว่ามีที่ถือมิดข้างนั้นและหักมันดั่ง ‘กรือบ’

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

“อ้ากกกก” ในที่สุดนักร้องก็หลุดเสียงกรี๊ดร้องออกมาเหมือนกับหมู ถูกเขียด ใจ้เงินกระตุกมุขปากเผยรอยยิ้มเยิ่นเยียบ หมุนมิดในมือควง เป็นวงกลม ก่อนจะตอกมืออีกข้างที่ยังปกติดีไว้กับต้นไม้

ฉีกร่างมันซะ! ทำลายมันให้พินาศ!

ใจ้เงินมองชายที่มีเลือดท่วมตัวตรงหน้า ความปรารถนาหมายที่จะฆ่ารุนแรงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน

“พี่ชาย...”

เสียงระโหยโรยแรงดังแทรกเข้ามาในหัวจิด ผั่วเบา เลื่อนราง คล้ายกับมีม่านน้ำขวางกั้น

“พี่ชาย!” อีกครั้งคือเสียงตะโกนเรียก เสียงทุ้มต่ำหวานหูแปรเปลี่ยน เป็นตะขอ จุดกระซกจิดใต้ลำนึกของใจ้เงินให้หลุดออกมาจากกลืนคาว เลือดและได้สติโดยพลัน

ใจ้เงินสะบัดศีรษะ เมื่อแน่ใจว่านักร้องไม่สามารถขยับได้อีกแล้ว ก็วิ่งโซเซตรงกลับไปที่รถ “อวีเซิง อวีเซิง!”

ท่าทางของเกาอวีเซิงคล้ายจะเจ็บปวดมาก ร่างกายเอนพิงเบาะ เม็ดเหงื่อผุดขึ้นเต็มลำคอ ได้ยินเสียงใจ้เงินเรียกก็หันหน้าไปหาอย่างเชื่องช้า เหงื่อตรงไรผมลั่นไหว ไหลลงไปตามกรอบหน้า

“อดทนก่อนนะ” ใจ้เงินพิจารณาบริเวณที่อีกฝ่ายติดอยู่อย่างละเอียด ข้างท่อนถูกประตูที่พังเป็นเสี่ยง ๆ บีบอัดอยู่ตรงกลางระหว่างคอนโซล มีแผ่นเหล็กแทงเข้าไป ทำให้ไม่สามารถดึงประตูออกได้โดยง่าย

ใจ้เงินหยิบค้อนนิริภัยที่เพิ่งโยนทิ้งไปเมื่อกี้ ยึดตัวเข้าทางหน้าต่าง มือข้างหนึ่งจับปลายแผ่นเหล็กไว้แน่น แล้วใช้ค้อนทุบลงไปบนเหล็กหนา ทำให้มันขาดออกจากกัน มือจับประคองเหล็กไว้อย่างมั่นคง ให้อันใจว่า มันจะไม่สร้างบาดแผลเพิ่มเติมให้กับเกาอวีเซิง

พอแผ่นเหล็กแยกออกจากกัน ใจ้เงินก็มองดูว่ามีอะไรติดอยู่อีก หรือเปล่า ก่อนจะเปิดประตู อุ่มคนออกมาโดยเร็ว

ขาของเกาอวีเซิงได้รับบาดเจ็บสาหัส จึงห้อยลงอย่างอ่อนแรง ตัวกางเกงเประอะเปื้อนไปด้วยเลือด โชคดีที่แผ่นเหล็กแทงเข้าไปไม่ลึกมาก

ใจเงินดิ่งมันออกมาแล้วฉีกขาทางเกง

“อีก” นิ้วมือของเกาอีเซิงพลันจิกลงในพื้นหญ้า ใบหน้าหงนขึ้นอย่างไม้อาจควบคุม เผยให้เห็นลำคอเปราะบางที่ชุ่มไปด้วยเหงื่อ

ยามเห็นสภาพใต้ขาทางเกง ใจเงินก็สุดหายใจเข้าลึกทันที ขาที่น่าจะหักแน่ๆ ไชกไปด้วยเลือดสีแดงฉาน เห็นไปถึงส่วนกระดูกเล็ก ๆ ที่โผล่ออกมาอย่างเลือนราง

ใจเงินไม่กล้ามองต่อ ด้วยกลัวว่าตัวเองจะหัวใจหยุดเต้น มือแตะใบหน้าที่เต็มไปด้วยเหงื่อเย็นของเกาอีเซิง “ไม่ต้องกลัวนะ เทียนชื่อพี่ชายอยู่นี่แล้ว เราจะไปหาหมอกัน”

โทรศัพท์มือถือยังคงไร้สัญญาณ รถออฟโร้ดก็หมดสภาพจะขับต่อใจเงินค่อยๆ ประคองเกาอีเซิงวางลง ก่อนวิ่งไปดูรถบรรทุกคันนั้น

กุญแจรถยังเสียบคาอยู่ ใจเงินกระโดดเข้าห้องคนขับ สตาร์ทเครื่องยนต์

‘ครึ้นนน’ รถบรรทุกห้อยหัวอยู่บนเนินเขา ส่วนหัวรถติดแหง็กอยู่ในหลุม ใจเงินอาศัยฝีมือการขับรถชุดที่แสนยอดเยี่ยมมอดยรถออกมา

‘บรีนนๆๆ!’ รถบรรทุกราวกับวัวแกโดนเขียน ส่งเสียงงู่น่าขนยับถอยหลัง ยามที่เคลื่อนผ่านร่องน้ำไปอย่างช้าๆ หินที่บรรทุกมาด้วยก็กลิ้งซุกๆ ลงจากหลังรถ ตามมาด้วยเสียงดัง ‘ปัง’ และแน่นิ่งไป

ใจเงินสับถ่อออกมา ก่อนจะกระโดดลงจากรถ หินจำนวนหนึ่งกลิ้งตรงไปทางต้นไม้ใหญ่ที่มีนกข่าอยู่ สร้างรอยพกซ้าให้กับนกข่าที่ไม่สามารถขยับไปไหนได้เพิ่มอีกสองสามรอย ก่อนจะล้วงหยิบมือถือไร้สัญญาณออกมาถ่ายรูปนกข่าที่ใบหน้าไชกเลือด ความหาม้านั่งตกปลาลากท้ายรถออฟโร้ด แล้วแยกชิ้นส่วนออกมาตามขาเกาอีเซิง

เกาอีเซิงอดทนไม่ส่งเสียงร้อง นอกจากขบกรามแน่นและมองใจเงินด้วยดวงตารัน หัวใจใจเงินแทบแตกสลาย อดไม่ได้จึงโอบกอดคนไว้ใจวางแขนและจับที่หน้าผาก “อีกนิดก็พันวกแปดส้นเขาแล้ว ฉันจะพานายออกไป”

พูดจบก็เอากล่องที่ใส่ทองยอดเหมันต์มาผูกไว้กับกระเป๋าเบ้ อุ่ม

คุณบอดีการ์ดพาร์ตไทม์ 3

เกาอวีเซิงขึ้นและก้าวเข้าถนนบนภูเขา

ออกซิเจนที่อยู่ในหมอนยังมีเหลือเพื่อ ใจเงินกัดสายออกซิเจนก้าวไปอย่างรวดเร็วและมั่นคง แต่ถึงมันจะเร็วสักแค่ไหนก็เทียบไม่ได้กับรถยนต์ ขามาเขารู้สึกว่าเส้นทางเลาะภูเขาไม่ยาวเท่าไร แต่พอต้องเดินมันกลับราวกับทอดยาวอย่างไม่มีที่สิ้นสุด

“พี่ชาย...” เกาอวีเซิงที่เจ็บจนแทบสิ้นสติ ชบตรงซอกคอของใจเงินเนื้อตัวสั่นระริก

“ฉันอยู่ที่นี่”

“อือ”

ใจเงินคาบสายออกซิเจนคุยกับเกาอวีเซิง ด้วยกลัวว่าอีกฝ่ายจะหลับไปเสียก่อนจึงเพิ่มระดับเสียงขึ้น “นายมันโง่รู้ไหม บอกให้หักไปซ้าย นายก็ยังไม่หักไปขวา!”

ปกติแล้วในช่วงเวลาวิกฤต คนขับรถจะเลี้ยงตำแหน่งของตัวเอง แสวงหาความปลอดภัยโดยสัญชาตญาณ แต่ปฏิกิริยาของเกาอวีเซิงในช่วงขณะนั้นแทบจะเรียกได้ว่าขัดกับกฎของธรรมชาติ หักพวงมาลัยไปทางขวา ส่งตัวเองกระแทกกับก้อนหิน

“ผมปล่อยให้พี่บาดเจ็บไม่ได้” เกาอวีเซิงพูดเสียงเบา

“คราวหน้าจำไว้เลยนะว่าต้องปกป้องตัวเองก่อน ฉันร่างกายแข็งแรงกว่านาย กล้ามเนื้อยืดหยุ่นกว่านาย โดนชนไปก็ไม่ว่าหรอก” ใจเงินกระชับแขน ทดลองวิ่งเหยาะๆ ดู ก่อนจะล้มเลิกไปเมื่อพบว่ามันสะเทือนเกิน จึงกลับไปก้าวเร็วๆ ต่อ

เกาอวีเซิงเงยหน้าขึ้นจุมบองใจเงินเบาๆ อย่างรักใคร่ “แต่ถ้าพี่เสียเลือดมากเกินไป มันจะไม่มีกริปเลือดที่ตรงกับพี่”

ใจเงินชะงักเท่า ก้มลงมอง

ใบหน้าของเกาอวีเซิงซีดขาว ภายในแววตาดำขลับเต็มไปด้วยภาพสะท้อนของใจเงิน พอเห็นเขาก็หันลงมา จึงถือโอกาสขยับเข้าใกล้ ประทับกสิบปากที่ร้อนผ่าวคู่นั้น

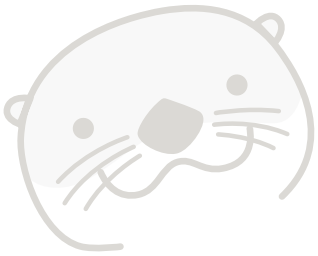
ใจเงินที่ได้สูดออกซิเจน อุณหภูมิร่างกายจะสูงกว่าคนปกติ ยาม

ลัมผัสริมฝีปากที่เย็นเล็กน้อย ความร้อนและเย็นที่พบเจอกันจึงก่อเกิดเป็นความหวานแบบแปลก ๆ

ใจเงินที่ตะลึงอยู่ก่อนแล้วถูกตริงไว้กับที่ ทั้งที่เห็นชัดว่าเป็นลัมผัสที่สมควรหยุด แต่คล้ายกับจิตวิญญาณของคนทั้งคู่เกาะเกี่ยวเข้าด้วยกันกาลเวลาผันหยุดหมุนเวียน ซ้ำผ่านจักรวาลและทางช้างเผือกนับหมื่นปีแสง หลอมรวมสองชีวิตที่ไม่นำมาบรรจบกันให้กลายเป็นหนึ่ง

“พี่ชาย ขอขอบคุณที่มายังโลกใบนี้นะครับ” ริมฝีปากที่ยังคงแนบชิดเอื้อนเอ่ยประโยคหนึ่งออกมาแผ่วเบา ก่อนจะผละออกไปกะทันหัน

ใจเงินรู้สึกถึงน้ำหนักที่ทิ้งลงบนไหล่ “เทียนซื่อ เทียนซื่อ!”

กดลองอ่าน